

Mesemondás

A mese:

Nem igaz az a mondás, hogy a meséknek semmi köze a valósághoz. A mesék gyökerei két helyről erednek: a **mese** minden motívuma a valóságból táplálkozik, másrészt pedig a lélek mélyéből.

Fontos, hogy ráhangolódjunk a mesére, tisztelettel kell gondolni az ősökre, valamennyi mesemondóra, akik valamikor azért őrizték meg a meséket, mert hátha egyszer valaki (egy beteg, egy életútján megfáradt ember, stb.) segítséget kap a mesétől; közvetlen információt az emberi élet kérdéseiről, hogy mi dolga van a világban?

A mesék azért tudnak gyógyítani, mert nem egy olyan világot mutatnak be, ahol minden rendben van, hanem egy olyan világot, ahol mindent rendbe lehet hozni, ha mindent megteszünk érte.

Mit tanulunk a meséből? Jónak kell lenni és bátornak, és ami a legfontosabb: nincs kívülről jövő megváltás, mindenért meg kell dolgoznunk.

A **magyar népmesék** jelentősége abban rejlik, hogy megmutatja, minden körülöttünk lévő dolog lélekkel bír, és minden lélekkel tisztelettel kell bánni, mindenben élet van. Soha nem tudhatjuk, melyik fából ugrik ki egy tündérszép királykisasszony. „A mese hőse tudja, hogy a boldogság csak személyes erőfeszítés révén érhető el, s azt is, hogy senki nem fogja helyette megoldani a problémákat.”

A mesemondás jelentősége:

Fontos a másokért élés gyakorlata, ami ma már egyre jobban háttérbe szorul, hiszen mindenki saját magát akarja a csúcsra juttatni. A népmesékben szereplő juhász, kondás, kanász mind olyan szimbólumok, akik másokért élnek, és azért nyerhetik el a jutalmukat, mert megtanultak másokért felelősséget vállalni.